

Fülöp Lajos

Dsida Jenő ébresztése

Lisztóczy Lászlónak

Csokonais, kurtára szabott élet,
melyet kamaszos kedv, fiús báj éltet,
s az érett férfi bűgő vallomása,
arany és kék szavak csodás varázsa.

Téged, törékeny kis porcelánembert,
egy nyers szavú kor megidézni sem mert.
Konok reménnyel mégis szőttük álmunk,
hogyan rád találunk, még rád kell találunk.

Könyved, szíved újra kézről kézre jár,
bár nem szólsz életről és halálról már,
nem muzsikálsz angyalok citeráján,
s nem ülsz vendégek közt a tág verondán.

Megtettél mindent, amit megtehettél,
kinek tartoztál, mindent megfizettél,
elengedted mindenki tartozását:
nem felejtjük el arcod égi mását.

Mátrai monológ

Áprily Lajos emlékének

Jövök a kéklő Mátra felől,
s te-fajta szóval kérdezem:
rakéta-korban kell-e szelíd,
ember-dallamú énekem?

Hozom a hegyek üzenetét —,
a ritmus remegve éled,
s míg nem-járt utakat kutatok,
ó-erdők fái zenélnek.

Szülőföldünk

Látod ezt a fényben fürdő várost?
Körötte kéklő, méla hegykaréj:
déli derűben hosszan álmodó,
de éber, hogyha jön a hűvös éj.

Akik élünk-halunk e hegy tövén,
szülőföldnek becézzük a tájat:
esszük kenyerét, kortyoljuk borát,
és itt minket mindig hazavárnak.

Tavaszi üzen...

Fiamnak

Tavaszi üzen a kék azúrral,
küldi a moccanó rügyet,
elúzi a fáradt felhőket,
s fölöttünk az öröm lebeg.

Barka bomlik, ébred az erdő,
megmozdul az alvó avar.
Rigókoncert zenéje árad,
füttyös, bolondos hangzavar.

Szarvas iramlík vadcsapáson,
őzeket űz a dáridó,
madárraj rebben, róka búvik,
s olvad már a tavalyi hó.

A zsarnok Tél konok hatalmát
megtöri a szelíd Tavasz,
és a szürkület borújába
harsány aranyfényt sugaraz.
